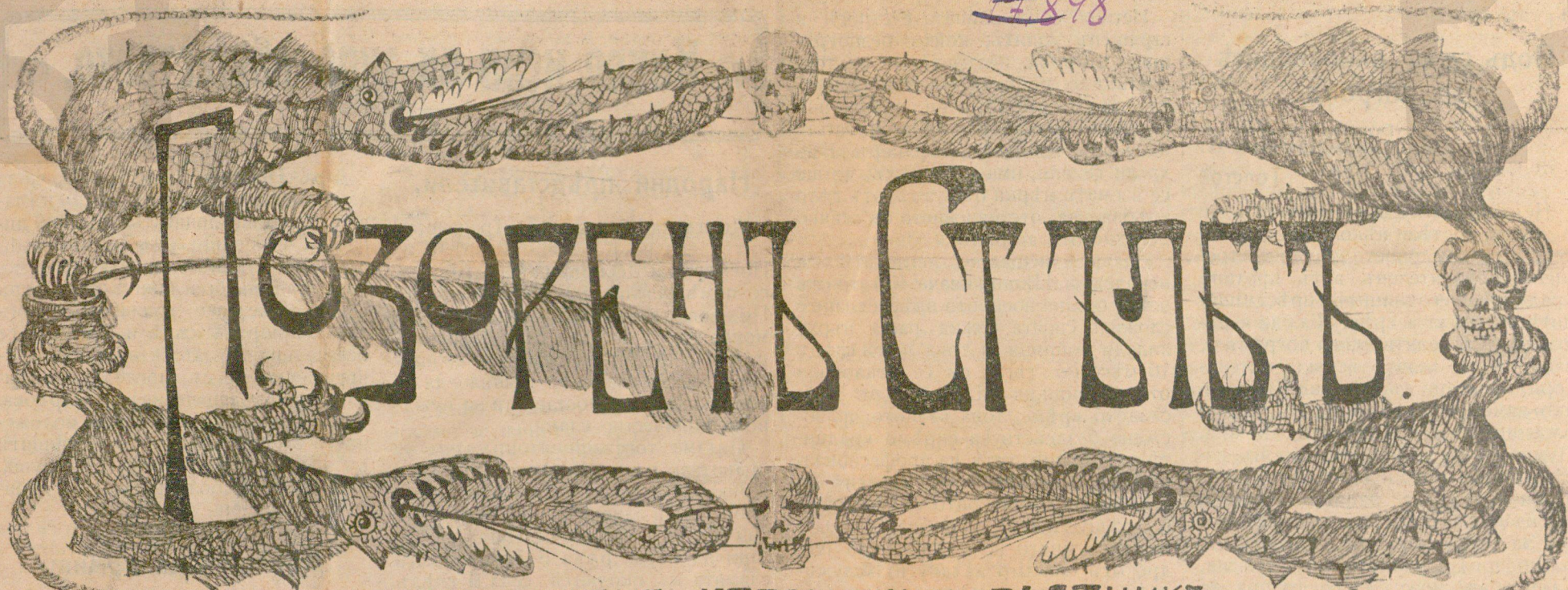

СЕДМИЦЕНЪ НЕЗАВИСИМЪ ВѢСТНИКЪ

Всичко що се отнася по вѣстника се адресира:
в. „ПОЗОРЕНЪ СТЫЛЪ“ — Плѣвень

ОБРАЗЦЪ НАР. Ч. ЦЕ
Г. ДИМИТРОВЪ-ПЛЕВЕНЪ
БИБЛИОТЕКА

Годишенъ абонаментъ 6 лева, прѣдплатата.
Обявления по споразумение.

Единъ брой
10 ст.

Г-ца Евгения Г. Чирипанлиева

и
Г-нъ Подпоручикъ Ял. Радевъ

Ще се вѣнчаятъ на 8 т. м. въ гр. Варна.

Варна

Плѣвень.

Циментовата фабрика „ЛЕВЪ“ при гр. Плѣвень,

Честити Новата 1914 година на своитѣ клиенти.

Д-ръ Ив. Бижевъ и Ан. Савиновъ
АДВОКАТИ

Съобщаватъ на клиентитѣ си, че отъ 1 януарий т. г. при-
мѣстиха адвокатското си писалище въ зданието на Гаци Христовъ,
(срѣщу аптека Хорачекъ) горния етажъ.

Нашата програма.

Униинето и безнадеждността, които бѣха обзели българската политическа и обществена мисълъ въ първитѣ дни слѣдъ националната катастрофа бърже се разсѣиватъ, за да сторятъ мѣсто на съзнанието за важността на момента, който прѣживѣва нашето отечество, и търсенето лѣковетѣ, които трѣбва да се поставятъ на неговитѣ кървави още рани.

Нешастието, което прѣживѣва България е голѣмо; но неговитѣ слѣди прѣставатъ, да бждатъ толкова мжчителни, ако се погледне на него не само като нещастие народно, но като на единъ поучителенъ, макаръ и болѣзенъ урокъ.

Да оставимъ на страна онзи грозенъ неджгъ въ нашия политически животъ, който безъ да има своето начало, отъ скоро, направи да почувствуватъ неговото могъщество и най-голѣмитѣ слѣпи прѣзъ изтеклата година. Ние говоримъ за личния режимъ и неговитѣ подпори. Нека оставимъ политическитѣ партии да се справятъ съ него и нека бждемъ увѣрени, като имаме прѣдвидъ резултатитѣ отъ 24 ноемврий, че тѣ ще разрѣшатъ отлично тази задача. Да се насочатъ, обаче, всичкитѣ стремежи къмъ обновление изключително къмъ политиката, това ще рече да не се прѣцѣня-

ватъ точно източникитѣ на злинитѣ, които сполѣтѣха България. Нека не казваме, че националната катастрофа е дѣло само и изключително на дипломатията. Несъмнено, послѣдната има своя голѣмъ дѣлъ въ подготовката на събитията, които настѣпиха въ края на нещастната война. Но нима грѣшкитѣ и прѣстѣпленията на дипломатията трѣбва да ни послужатъ само за да прикриемъ тѣзи на още по голѣмитѣ виновници за националния погромъ, които искатъ да се скриятъ задъ изпълнения дългъ на армията? — за тѣхъ ние издигаме нашия „Позоренъ стѣлбъ“!

До прѣди войната отъ всички наши политикани армията се издигаше като единъ институтъ, стоящъ по-горѣ отъ дразгитѣ на политиката. Но когато нашитѣ управници подъ прѣдлогъ да запазятъ армията отъ мизанитѣ на политиката, отчуждаваха незабѣлѣзно, но систематически тази частъ на народния организмъ отъ гражданския животъ и неговитѣ добродѣтели, тѣ не виждаха какъ тя се обръщаше въ гнѣздо на непоправими бюрократи, въ които жаждата за кариера, наричана „служебенъ дългъ“, и слѣпото раболѣпие, именовано „военна дисциплина“, убиваха разума и инициативата. Външния блѣсъкъ

и надутостъта можеха да скри-
ватъ тѣзи гангрени само догдѣ
армията се проявяваше на прѣг-
леди и паради.

Първитѣ топовни гърмежи, обаче, съдраха булото на непогрѣшимостъта, покриващо му-
хъла и рутината, които царяха
въ горнитѣ етажи на армията и
недостатѣцитѣ станаха явни за
всички — уви! — тогава, кога-
то тѣ можеха само да врѣдатъ,
безъ да има врѣме да се от-
странятъ. И ния видѣхме тази
красива, но гнила састема на воен-
ния бюрократизмъ — смутена
дори слѣдъ побѣдата при Ло-
зенградъ, видѣхме я да се раз-
клаща, едва ли не згромоляса
при Люле Бургазъ; видѣхме я да
получи смъртния си ударъ на Ча-
талжа, за да рухне едва на Овче-
поле и Бѣласица.

Прѣстѣпникитѣ и негодници-
тѣ въ армията, които бѣгаха
всѣки пжтъ отъ слѣдитѣ на по-
зора и поражението, за да ях-
натъ горделиви колесницата на
побѣдата, се постараха отначало
да скриятъ своитѣ мизерии задъ
ореола на побѣдитѣ при Лозен-
градъ и Люле Бургазъ.

Слѣдъ позора при Лакна и Ов-
че-поле, обаче, тѣ занѣмѣха, като
се надѣваха, че народния гнѣвъ,
щадейки престижа на армията,
ще пощади и тѣхъ. Напраздно!
Всѣка минута, която ни отдѣля
отъ днитѣ на нашето нещастие
и позоръ, ни дава врѣме не да
забравимъ тѣзи, които ги дока-
раха, а да опрѣдѣлимъ по без-
погрѣшно тѣхната виновностъ.

На всички грѣшки и прѣстѣ-
пления, вършени въ армията
прѣзъ врѣме на войната, трѣбва
да се погледне право въ очитѣ,
като се посочатъ тѣхнитѣ ав-
тори и се облѣкатъ съ мантията
на позора. Единъ денъ военната
история, която тѣ ще напишатъ,
ще направи отъ тѣхъ, сигур-
но герои. Нека побързатъ всич-
ки, които сж свидѣтели на тѣх-
нитѣ прѣстѣпни шуротии, да ка-
жатъ думата си за тѣхнитѣ дѣла.

За тѣхъ ние откриваме коло-
нитѣ на „в. Позоренъ стѣлбъ“!
нека прѣстане военната история
да се пише отъ всевъзможнитѣ
„реляции“ на началствующи и
подчинени, които искривятъ
фактитѣ, тѣй както амбициитѣ
имъ диктуватъ. Да кажемъ на
историята за дѣлата на всевъз-

можнитѣ прѣстѣпници въ мун-
диръ и бѣли галуни това, което
сме видѣли ние, свидѣтели на
тѣхния идиотизмъ и жертва
на тѣхнитѣ авантюри! И да ги
приковемъ на „позорния стѣлбъ“
за да услужимъ истински на об-
новлението, което нацията же-
лае и трѣбва да извърши въ
своя организмъ.

Ето съ тѣзи редове начѣртана
основната линия на нашата про-
грама. Залисани въ ежедневнитѣ
нужди на политиката, нашата
преса не може да отдѣли дос-
татъчно врѣме и мѣсто за из-
лирване и заклемяване авто-
ритѣ на безбройнитѣ грѣшки и
прѣстѣпления въ армията и раз-
личнитѣ нейни служби. Нито
сжществующитѣ военни журна-
ли, нито твърдѣ много казионата
„Военна България“ могатъ да
изпълнатъ тази празнота. Недж-
зитѣ въ армията трѣбва да бж-
датъ заклемявани смѣло и без-
пощадно — а това може да на-
прави само този, който го е за-
болѣло твърдѣ много отъ тѣзи
неджзи, това може да направи
само гражданина — войникъ, а
не бюрократа въ мундиръ. Да
се изнесатъ на явѣ всичкитѣ
грѣшки и прѣстѣпления на мал-
ки и голѣми началници отъ раз-
личнитѣ служби — строева, са-
нитарна, продоволствена, тилова
и др. въ армията, да се поста-
ватъ тѣхнитѣ автори на „Позор-
ния стѣлбъ“, да се посочатъ
пжтищата, водящи къмъ обнов-
ление и подмладяване на ар-
мията — ето нашата тежка но
благородна задача!

За изпълнение на тази зада-
ча, ние молимъ сътрудничес-
твото на всички, сърдцата на
които тупятъ отъ негодуване
прѣдъ безобразията и прѣстѣп-
ленията станали прѣзъ истеклата
година на войната; въ гърдитѣ,
на които живѣе вѣрата за свѣт-
литѣ бжднини на България и
желанието тѣзи бжднини да
бждатъ по близки! Нека се про-
тегне къмъ „Позоренъ стѣлбъ“,
перото на негодующия бълга-
ринъ, потопено въ кръвта на
хилядитѣ жертви и сълзитѣ
на тѣхнитѣ любими, за да се
напишатъ съ него имената и
дѣлата на тѣзи, които пригот-
виха и създадоха позора и
нешастието на България!

Д-ръ Ив. Бижевъ.

Подъ съждъ виновниците за погрома

Глупецътъ винаги е до-
волень отъ умътъ си*

Толстой

Не за политическия погромъ ни е думата въ тѣзи нѣколко реда, които сж прѣдсловието на единъ страшенъ обвинителенъ актъ противъ крадците, негодниците, прѣстѣпниците въ войната срѣщу Гърци и сѣюници. Съ политическия погромъ се занимаватъ, почти всички литератори, политици държавници. За насъ, ако намеримъ за добръ, въ близко бъдаще ще се занимаваме и ний. Думата ни е за военния погромъ, извѣстенъ на всички и за когото като че ли никой отъ нашитѣ воени и гражданки писатели нежелала да говори. За тѣхъ, тази тема изглежда неблагоприятна и малко . . . , опасна. Какъ обаче може да се говори за политическия погромъ безъ да се зачаква военния? Строго и справедливо погледнато, нима първия до голѣма, твърдѣ голѣма степенъ не се дължи на последния? Нима може да се отрече, че ако боя при Люле-Бургазъ — Чаталджа би се водилъ отъ разумни вѣщи военачалници успѣха, ни съ турцитѣ щѣше да бжде съвършено другъ и ний нѣмаше да имаме втората война съ турцитѣ; нѣмаше да имаме атаката на Одринъ което струва живота на 10,000 български герой?

За такъвъ успѣхъ обаче бѣха потребни истински военачалници, а ний имаме генерали които бѣха винаги на 50—60 километри отъ бойната верига, когато турскитѣ генерали бѣха съ и при войскитѣ си и заедно съ тѣхъ търпѣха пораженията на българския огънь; генерали които „освободеното население на Тракия“ наричаше паши, защото аристуваха мжжетъ за да имъ взематъ женитѣ, генерали и полковници които прѣкарваха врѣмето си въ „кефецъ“ и желеаха да продължи войната поне двѣ години . . .)

Нима може да се отрече, че ако въ войната съ Сърби и Гърци, генералъ Савовъ бѣ забравилъ, че е политикъ, а само воененъ, вмѣсто погромъ за насъ, Сърби и Гърци щѣха да бждатъ разгромени прѣди Ромъния да бѣ мобилизирана и въ такъвъ случай циганската армия на послѣдната никога не би посмѣяла да мине българската граница?

Най послѣ, нима щѣхме да имаме бунтове въ армията, ако съ войницитѣ се отнасяха по човѣшки; ако интенданството не ги хранеше съ мухлясалъ хлѣбъ и гравина сланина; ако очевидно болни отъ холера и дизентерия хора не се вкарваха въ боя, както това стана при Чаталджа?

Чудно ли е тогава, че резултатитѣ отъ войната сж такива?

Ако има нѣщо за чудение, то е, че погрома не взе онѣзи размѣри, които можеше да вземе.

*) Забѣлжка. Четете писмото на генералъ шабния полковникъ Стойковъ, печатено въ в. „Народна воля“.

Истина е че войната е строгъ и страшенъ изпитъ, който безпогрѣшно открива недѣлитъ и достойността на войника. Въ тази злощастна за отечеството ни война, ний видѣхме недѣлитъ и достойността на нашия войникъ и офицеръ. Взе-ха ли се или, има ли изгледъ, че ще се взематъ мѣрки отъ тамъ, отъ дѣто трѣбва, за отстранението на всичко негодно отъ армията?

За наше нещастие, изгледитѣ сж ненадежни. Нѣщо повече. Когато отъ всѣка страна военното прѣследване е сложило своята тѣжка ржка върху хиляди войници за това, че тѣ слѣдъ 10 мѣсечно тѣгло сж се отклонили отъ войнишкия си дългъ, въ това сжщото врѣме, това сжщото правосъдие бездействува спрѣмо крадците и нарушителитѣ на професионалнитѣ военни свои задължения за изпълнението на които сж се клѣли и срѣщу които държавата имъ е плащала много по добръ и по щедро отъ колкото на другитѣ служители, защото е съзнавала грамадната тежестъ на тѣзи задължения и отговорности.

Печална картина прѣдставлява военното вѣдомство. Отговорницитѣ за погрома сж още тамъ. Тѣ нѣматъ намѣрение да си отиватъ. Тѣхъ повишаватъ и награждаватъ. Но тѣхъ даватъ по голѣми и пълни съ отговорности длѣжности, И тѣ хора които въ врѣме на войната бездѣйствуваха, сега, съ своята отрицателна дѣйностъ, ще реорганизируютъ армията!

Каква подигравка!

Не, това не може и не бива да остане тѣй. Длѣжностъ е на всѣки единъ отъ насъ да протестира противъ тази система на развратъ, злоупотребителна фаворизация която цари въ военното ни дѣло!

Ний сме въ прѣдвечерieto на една война, може би много по страшна и жестока отъ миналата. Скоро, по скоро отъ колкото мнозина мислятъ, що дойде часътъ, когато българския народъ, чрѣзъ армията, ще бжде повиканъ или да извоюва свободата на цѣлокупния български народъ или да умрѣ за винаги.

За този върховенъ моментъ, българската армия трѣбва да бжде силна и здрава. А тя може да бжде такава когато се освободи отъ всичко гнило, негодно и непотрѣбно.

Е добръ, щомъ отъ тамъ отъ дѣто трѣбва, не се гради а разрушава, наша длѣжностъ е да приковемъ на „позорния стълбъ“ всички виновници за погрома. Обвинителния актъ ще бжде жестокъ но справедливъ.

Той нѣма да осжърби скромнитѣ и достойни военни дѣйци.

Отъ него ще възнегодуватъ само калнитѣ, долнитѣ, негоднитѣ, страхливцитѣ защото такива бѣха тѣ въ войната, такива ще си останатъ тѣ и въ мирно врѣме. Толкова по злѣ за тѣхъ.

31 дек., Пльвенъ.

Сърдцето на великитѣ мъже,
трѣбва да се намира въ главата

Наполеонъ.

Какво иска да знае обществото.

Народни прѣдставители.

Доставка на слама. Транспортнитѣ депа на 1 и 2 армий прѣзъ м. Ноемврий и Декемврий 1912 год. сж се помѣщавали въ гр. Свиленградъ. По това врѣме отъ никѣдъ не е могло да се достави слама, защото прѣвоза отъ стара България е билъ труденъ, затова сж е рѣшило да се обяви търгъ за доставката на нужното количество слама.

Питаме тогавашния окръженъ управител на гр. Свиленградъ, г-нъ Цоню Бръшляновъ, народенъ прѣдставителъ и адвокатъ, вѣрно ли е че той чрѣзъ подвѣдомственитѣ си органи на бърза ржка е реквизиравъ сламата на околнитѣ села и слѣдъ като търга е останалъ върху единъ роднина на г-нъ Кипрова, сжщо народенъ прѣдставителъ, този роднина е прѣдалъ реквизираната слама на транспортнитѣ депа по 18—20 лева стотѣхъ килограма.

Дадени ли сж реквизиционни квитанции за реквизираната слама отъ г-нъ Окрѣжния управител и ако сж дадени кѣдъ е прѣдставена сламата?

Командировка Г-нъ Цоню Бръшляновъ и Г-нъ Ал. Кипровъ, народни прѣдставители сж били командировани въ новоосвободенитѣ земи да проучатъ тѣхното економическо положение съ 50 лева дневни. Вѣрно ли е, че като сж отишли въ гр. Солунъ и се остановили въ хотела на г-нъ Карабелевъ, сж викали тамошнитѣ бееви и видни турци и сж ги изнудвали да имъ даватъ по 200—300 лири за да ги покровителствуватъ?

Питаме по тѣзи командировки направени ли сж нуждитѣ доклади и прѣдадени ли сж кѣдѣто трѣбва?

Търговия. Вѣрно ли е, че народния прѣдставител г-нъ Герго Лаковъ се е настанилъ като доброволецъ при г-нъ Генералъ Грънчаровъ и почналъ да търгува съ тютюнъ, напитки и др. които продавалъ по неимовѣрни високи цѣии?

Медицинери.

Подполковникъ Михайловски. Вѣрно ли е, че началника на I подвижна болница отъ 9 дивизия, Г-нъ санитарния подполковникъ Михайловски на 4 и 5 ноемврий 1912 год., когато въ болницата сж пристигали маса ранени и болни войници е проявилъ своята дѣйностъ въ това, че се е разхождалъ въ ракавици изъ болницата, а всичката работа е вършена отъ докторитѣ Тантилови и Стефановъ, които едва сж смогвали да дадатъ помощъ на нащастнитѣ бранители на отечеството си?

Не е ли врѣме да се заинтересува началството за дѣйността на Д-ръ Михайловски прѣзъ врѣме на войната?

Д-ръ Транинъ. Вѣрно ли е, че за да се отърве отъ отговорностъ и главоболие, дивизиония лѣкаръ на 9 дивизия Г-нъ полковникъ Транинъ прѣдалъ болницитѣ и лазаретитѣ въ распорѣждане на бригадитѣ командири и повече не се е грижилъ да имъ дава маршрутъ кѣдъ и кога да се останавливатъ, затова въпроснитѣ учреждения не сж могли да изпълнатъ своето назначение както трѣбва.

Мислимъ, че възъ основа положението за „дѣйността на болницитѣ въ воено врѣме“, това не се допуска, а грижата за болницитѣ е на дивизионитѣ лѣкари.

Дѣйствующа армия.

Полковникъ Хаджиевъ. Питаме Г-нъ полковникъ Хаджиевъ, командиръ на 17 п. доростолски полкъ знае ли, че поручикъ Новаковъ, адютантъ на полка прѣзъ врѣме на войната, е прѣдалъ въ с. Субачево на поручикъ Станчевъ, завѣдущъ прѣхранването на полка, три нови сингерови машини, взети плячка, и му е поискалъ расписка за тѣхъ, но Станчевъ е отказалъ да даде такава. Мисли ли г-нъ полковникъ Хаджиевъ да пита поручикъ Станчевъ кѣдъ по нататакъ сж прѣпратени тѣзи машини и кѣдъ се намиратъ сега?

Мислимъ за тѣзи машини, че знае и Г-нъ Подполковникъ Поповъ, помощникъ командира 17 полкъ.

Майоръ Кожухаровъ. Майоръ Димитриевъ и поручикъ Новаковъ отъ 17 п. доростолски полкъ сж надметали на майоръ Кожухаровъ отъ сжщия полкъ, че той билъ вземалъ торби съ кафе отъ гр. Джумая, когато съдбинитѣ на отечеството ни бѣха на карта—вѣрно ли е?

Депозирани сж въ редакцията запитвания къмъ Д-ръ Недковъ за дѣйността му по войната—ще отправимъ тѣзи запитвания съ идущия брой.

Генералъ Пѣевъ. По дѣйността на прѣкалено милия генералъ, обстойно ще пишемъ въ втория брой на вѣстника.

Къмъ сътрудницитѣ. Много писма, дописки и запитвания сж постѣпали въ редакцията. Понеже дописницитѣ не ни сж познати, то умоляваме ги да пращатъ всичко въ бъдаще чрѣзъ мѣстнитѣ вѣстникарски агенции. Нѣка всѣки доблестенъ и честенъ гражданинъ ни яви за всички мерзости, кражби, прѣстѣпления и др. вършени отъ когото и да било.

Памѣтъта на милитѣ герои, които затвориха очи, съ убеждението, че всички изпълниха дълга си честно, иска да се заклеятъ нечиститѣ съвѣсти.

Г. Фонъ Хохвехтеръ,
майоръ отъ отоманската армия, аташиранъ къмъ генералния шабъ на Махмудъ Мухтаръ паша.
(Прѣводъ.)

Въ огъня съ турцитѣ

Дневникъ на военнитѣ операции

29 септемврий до 11 октомврий
1912 г.)

Прѣзъ мѣсець септемврий 1912 година, бѣхъ напусналъ гарнизона си въ Дамаскъ, за да използвамъ отпусъка си въ Германия. Още отъ тогава политическото положение изглеждало заплашително и на всѣкъдѣ се разсѣждаше върху възможността на избухване война между Турция и балканскитѣ държави. Изглеждаше обаче, че дипломатията се опитва да забави избухването на борбата и че великитѣ сили употребяватъ всичкитѣ си усилия за да накаратъ Портата да разбере, че не може нищо да очаква отъ Европа, ко-

ято не би допуснала измѣнението на статуквото въ балканскитѣ страни.

За нещастие, Турция не бѣше дала голѣма вѣра на тия изявления, тя не схвана важността на положението, макаръ, че бѣ взела нѣкой прѣдпазителни мѣрки прѣдъ видъ на едно евентуално отпочване на неприятелскитѣ дѣйствия.

Прѣди всичко за нея бѣше важно да се освободи отъ триполитанската война; новата опасностъ, на която тя щѣше да бжде изложена, принуди Портата да подпише мира съ Италия, за да може по този начинъ

да освободи морския пътъ и да има възможностъ да повика азиатскитѣ си резерви.

Лично, азъ бѣхъ убѣденъ въ неминемостъта на войната и знахъ, че висшата властъ горѣше отъ нетърпѣние да покаже стойността на реорганизираната армия.

При всичко, че реорганизирането на военнитѣ институти не бѣше още пълно, турскитѣ офицери бѣха убѣдени въ прѣвъзходството си надъ своитѣ противници. Въ Германия много компетентни умове мислѣха, че шансоветѣ би били въ полза на Турция, ако тя би могла да се рѣши да довърши спокойно мобилизацията си, и да държи отбранително положение до свършека на приготвителнитѣ операции. Но въ всѣки случай, отоманското правителство би трѣбвало да държи смѣтка за забѣлжкитѣ направени отъ маршала фонъ деръ Голцъ по поводъ на маневритѣ отъ 1910 година.

Азъ бѣхъ прѣкжсалъ отпуска си и бѣхъ успѣлъ да добия при минаването си прѣзъ Берлинъ едно прѣпорѣчително писмо отъ маршала фонъ деръ Голцъ до Абдулахъ паша, евентуалниятъ главнокомандующъ, и прѣзъ Кюстенджа пристигнахъ въ Цариградъ, отъ гдѣто се надѣвахъ, че ще мога да взема участие въ войната—въ редоветѣ на отоманската армия.

Сжбота 29 септемврий. Въ Цариградъ владѣе голѣмо военно въодушевление. Улицитѣ сж пълни съ пѣстра тѣла. Безспирно се виждатъ да минаватъ дълги редици хора, наредени двама по двама, държащи се за ржка и пѣящи, които отиватъ за казармата на Таксима, за да бждатъ облѣчени и въоръжени. Въ Стамбулъ прѣдъ военното министерство сж остановили лагеръ, отъ който войскитѣ се отправятъ за гарата, отъ гдѣто треноветѣ ги прѣнасятъ на фронта.

Ний съ удовольствие откриваме колонитѣ на вѣстника си за тѣзи честни граждани и доблестни изобличители.

* * *

Вѣрно ли е, че прѣзъ ноември 1912 г., когато Майоръ Михайловъ, подпоручикъ Пжшевъ и Жебарски отъ 17 полкъ, сж минали прѣзъ селото Кюрдкѡй, тѣхния водачъ имъ е показалъ единъ снопъ банкноти по 5 л. и ги е питалъ по колко гроша сж едната, тѣ му отговорили че сж по 25 гр., тогава той е изревалъ, като казалъ, че му били дадени отъ поручикъ Станчевъ, завѣдуещъ прѣхраната на 17 полкъ, за купения отъ него добитѣкъ за по 50 гроша едната?

Вѣрно ли е, че капитанъ Жилонъ, отъ 17 полкъ, сега майоръ, прѣзъ м. Ноември 1912 г. при боеветѣ на Чаталджа е напустналъ бойната линия, като нерасположенъ, построилъ си палатка пра село Субачево и отъ тамъ спокойно чакалъ да се свърши боя?

* * *

Анкета прѣдприело военното министерство между офицеритѣ за причинитѣ на войнишкитѣ бунтове и мѣрките, които могатъ да ги прѣдотвратятъ за въ бждаще. За тая цѣль били раздадени на офицеритѣ въпросни листове за попълване.

Върху въпроса ще се повърнемъ по-обширно, сега, обаче, искаме да запитае надлежното мѣсто, защо при тая анкета сж игнорирани *записнитѣ подпоручици*? Нима тѣхното мнение *по тая*, именно, въпросъ което се търсеше твърдѣ много, когато тѣ бѣха въ мундиръ, е прѣдстанало да има цѣлностъ сега за това, че тѣ сж се възвърнали отново въ цивилния животъ? Друго нѣщо е, ако министерството мисли само да успокои неспокойната си съвѣсть, а не да знае самата истина.

Траурна България.

Помѣникъ на героитѣ, които оставиха коститѣ си по незнайни полета съ усмивка на уста, че спасиха честта на отечество си.

1. Подполковникъ Григоръ Спирдоновъ, командиръ на 4 дружина отъ 4 п. полкъ, убитъ при „Прѣвала“ на 17 юлий 1913 г. въ боеветѣ съ гърцитѣ.

2. Капитанъ Стоянъ Георгиевъ, комаидиръ на 5 ротата отъ 4 п. пол. убитъ отъ граната на „чаталджанската линия“ на 5 ноемв. 1912 год.

3. Капитанъ Иванъ Букурещлиевъ, командиръ на 15 рота отъ 4 п. полкъ, раненъ на „чаталджанската линия“ на 4 ноември 1912 г. починалъ на 5 сжции въ с. Акаланъ.

4. Подпоручикъ Димитъръ Станковъ, младши офицеръ отъ 2 рота отъ 4 п. полкъ, убитъ при „Прѣвала“ въ боеветѣ съ гърцитѣ. на 17 юлий 1913 год.

5. Подпоручикъ Анко Найденовъ младши офицеръ отъ 2 рота отъ 4 п. полкъ, убитъ на 17 юнии 1913 г. при „Прѣвала“ въ боеветѣ съ гърцитѣ.

6. Подпоручикъ Александръ Стояновъ, младши офицеръ отъ 6 рота

отъ 4 п. полкъ, убитъ на „чаталджанската линия“ на 4 ноември 1912 година.

7. Подпоручикъ Сжбевъ, младши офицеръ отъ 11 рота отъ 4 п. полкъ убитъ на 4 ноември 1912 год. на „чаталджанската линия“

8. Цоню Ив. Милчевъ, отъ 4 п. полкъ, убитъ при „Прѣвала“ на 17 юлий 1913 год.

ХРОНИКА

Честитимъ на читателитѣ си новата 1914 год.

Годежи. Приятно ни е да хроникаме, че нашитѣ съграждани Г-нъ Подпоручикъ Радевъ се е сгодилъ за Госпожица Чирпанлиева отъ гр. Варна.

Господинъ Владимиръ Никифоровъ за Госпожица Саша Ан. Попова отъ гр. Горна Орѣховица, и Г-нъ Коста Тодоровъ за Госпожица Олга Христова.

Пожелаваме имъ щастливъ и дългъ сѣмеенъ животъ.

Театръ. Читалищното настоятелство развива голѣма дѣйностъ за добиване доходи на дружеството. Дадохъ се пиеситѣ „Грѣхътъ“ „Лѣсъ отъ Островски“ Ревизоръ, които бѣха добръ посѣтени.

Ния поздравяваме настоятелитѣ за тази имъ дѣйностъ, желяемъ за бждаще сж още по голѣма енергия да продължаватъ това хубаво дѣло.

Реквизиционата комисия мисли ли да завѣри квитанцитѣ на граждани-тѣ и кога ще стори това? Не стига ли толкова жертви, които даде българския народъ, та ще трѣбва икономически да го пристегатъ само за кефъ.

Ще се повърнемъ обстойно по този въпросъ.

Умоляваме съмействата на убититѣ герой, да съобщатъ въ редакцията слѣдното: името и фамилията на загиналия герой, въ кой полкъ и рота е билъ, кога е роденъ, кждѣ и кога е убитъ.

Испращаме първия брой на всички познати; ако нѣкой не желяе да получава вѣстника да го повърне, инакъ ще го считаме абонатъ и ще продължаваме да испращаме послѣдующитѣ броеве.

Пеню Матевъ и Георги Марковъ Адвокати въ гр. Пльвенъ, като честитятъ на клиентитѣ си новата 1914 год., иматъ честта да имъ съобщатъ, че за напредъ започватъ да упражняватъ адвокатската си професия заедно.

Писалището имъ се помѣщава подъ Окржжния Сждъ, до главната входна врата.

При срѣщата на героитѣ

Прѣгрѣщамъ ви, герои благородни! Добръ дошле, о български дѣца! Слѣдъ горести и мжки безисходни Вий пакъ стоплихте нашитѣ сърдца

Цадувамъ ви, юнаци, по челата, Покрити съ прахъ и лаврови вѣнци, Бранители на родината свята. Добръ дошле борци, царе, светци!

Вий, лѣвовѣ отъ сто полета бойни, Вий великани съ бронзови лица, Поклонъ! Не бѣхме ний за васъ достойни

Съ нашѣтѣ малки умове, дѣлца! Ехтятъ „ура“, вѣтрѣятъ знамената, Тѣй както тамъ, дѣ страшния бой кипѣ На храбростта ви спомнямъ чудесата Отъ Лоз. градъ чакъ до Султанъ-тепе

Съ какъвъ днесъ химнъ, орли да ви вѣспѣя?

Вѣсторга ми що може изрази Отъ вѣштѣта лучезарна епопея? Ликувай, душо, лѣйтѣ се сълзи!

2 августъ, 1912 год.

Ив. Вазовъ

ЗАКАЧКИ

Агенция редникъ.

Така говориха въ минало врѣме познавачитѣ на фигуриртѣ, движачи се като сѣки; тѣзи познавачи, по нѣмане на епитетъ подходящъ назоваваха се „агенция редникъ“.

Агенция редникъ сж една дума даваше отлична характеристика на когото и да било, така напирмѣръ: Сатрапъ мирноврѣмененъ.

Военоврѣмененъ. Тиловохристолобиво войнство.

Че какъ така ще попита нѣкой, четецъ на уважаемий вѣстникъ

Между прочемъ ще четатъ вѣстника всички, които сж зимали участие въ войната, че има ли нѣкой който да не е вземалъ участие въ войната? Само нежния полъ бѣ безучастенъ. Пардомъ, обожателки, ни най-малко искамъ да ви оскърбя или обвина. Вий запълнихте най голѣмата празнота въ онѣзи славни врѣмена. Вий сте които давахте облекчение, душа, подкрѣпа, интересъ, надежда за по дългъ животъ.

Не завършвамъ. Оставамъ листа откритъ. Очаквайте уважени четци за до пжти, така, както ухото е настроено да слуша по нататакъ края на едно музикално творение съ миноренъ финалъ

Бѣлѣж. редакцията.

Въ този отдѣлъ по комиченъ начинъ ще се дава характеристика на „героитѣ“, които „едва“ останаха живи и здравички отъ войната.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Дипломатството на Д. Ризовъ

Въ една дълга статия на „Свободно мнение“ пълномощниятъ ни министеръ въ Римъ Д. Ризовъ, разправя за своята дипломатическа роля около създаването на Балканския съюзъ и войната. Но той е пропусналъ да обясни слѣднитѣ два факта:

Защо бѣше такъвъ върлъ агитаторъ за междусъюзническата война? Той смѣташе че, съ сѣрби и гърци трѣбва да се воюва на всѣка цѣна

1-та армия, нарѣчена тракийска, е съставена отъ 1-та войскава инспекция съ 1, 2, 3 и 4 корпуси, съ главенъ командантъ Абдулъ паша. Операционната му база и линия Димитика — Лозенградъ.

2-та армия, нарѣчена макединска съ главенъ командантъ Али-Риза-паша (въ Солунъ). Тази армия образува три независими групи:

1-ва група: три корпуса, усилен съ редифски дивизии, по линията Шипъ-Скопие срѣщу сръбско-българската граница. Командантъ Зеки паша.

2-ра група: една дѣйствующа дивизия и двѣ редифски, подъ командата на Махмудъ паша въ Шкодра; назначена да дѣйствува противъ Черна-Гора.

3-та група: два армейски корпуса, то-есть двѣ дѣйствующи дивизии, всѣка отъ които, подкрѣпена съ по една редифска дивизия, ще дѣйствуватъ срѣщу Гърция; единиятъ корпусъ въ Епиръ въ околността на Янина, а вториятъ въ Тесалия въ околността на Кочани.

и то прѣзъ юни, защото истощениятъ български гражданинъ и слѣдъ 10 години не можелъ да се застави да отиде да воюва.

Той искаше да прѣдупрѣди протеста, докато хората бѣха обковани въ веригитѣ на казармата. Тоя дипломатъ толкова по дълбоко познаваше дипломатическата готовностъ на България, че поиска да задоволи своето патриотарство на чуждъ гърбъ и своята жажда за авантюри.

На второ мѣсто той е проявилъ своето нѣвежество по тогавашнитѣ политически събития и съ отношението му къмъ Ромжния. На 24 юни, само 3—4 дни прѣдъи ромжиската войска да нахлуе въ българска територия, този гнѣкъ дипломатъ телеграфира отъ Букурещъ, дѣто е билъ на пжтъ за Римъ, че ромжиската мобилизация била единъ блѣфъ. Значи България може да бжде спокойна. Заповѣдта Фердинандъ-Савовъ е била наврѣмена, защото Генадиевъ—Радославовъ—Ризовъ и отборъ продажни учени и професори отъ София сж благоразсѣдили, че Ромжния ще остане неутрална и съ по една двѣ дивизии ще се справятъ съ сѣрби и гърци. Не въ Римъ, а на подсѣдимата скамейка е мѣстото на Ризовци и не въ Цариградъ, а въ Черната джамия е мѣстото на Тошевци. Тия доморасли дипломати станаха причина днесъ въ цѣла Европа да характеризиратъ *глупака* съ думитѣ *бѣл. дипломатъ*.

Изъ в. „Народъ“.

Турция се готви.

Откупването отъ Турция на супердреднаута Султанъ Османъ I е дало поводъ за различни коментари.

Слѣдъ гибелната балканска война, всички мислиха, че Турция е въ отчаяно положение.

Но неочакваното избликуване на отоманската жизнеспособностъ, е озадачила държавитѣ, които искахащото Турция да остане играчка въ тѣхнитѣ рѣцѣ. Цѣлата тѣхна преса е въ война съ Турция. Само онѣзи държави, които се обявяватъ за националната независимостъ и консолидиране на Турция, изказаха своята радостъ отъ закрепване на Турция. Това бѣше единъ случай за отличимъ нашитѣ приятели отъ нашитѣ неприятели.

По подписката въ полза на отоманската флота съобщаватъ:

Кара-хисаръ. Купуването на броненосца Султанъ Османъ, причини голѣмо облекчение врѣдъ населението, което съ готовностъ дава своята лепта за флота.

Дамаскъ. Подписката за отоманската флота даде 3050 лири.

в. „Камбана“.

КНИЖНИНА

Прѣпорѣчваме на читателитѣ си да прочетатъ слѣднитѣ книги

Гласъ къмъ Русия. Тридесетъ въпроса.

Балканската война. Причини, развой и край. По широкъ исторически огледъ истинската виновностъ велико историческо значение.

Причинитѣ за погрома на България. Пише Салваторъ.

Главниятъ генераленъ щабъ работи съ голѣмо усърдие. Военното положение бѣше явено, и никой не смѣеше да ходи изъ улицитѣ слѣдъ 11 часа вечерта.

Трамвайтѣ и колата минаваха редко, понеже конетѣ сж били реквизириани за нуждитѣ на войската.

На всѣкъдѣ се говори само за войната, даже и чужденцитѣ сж постѣпили въ редоветѣ на войската; женитѣ се надпрѣварватъ съ лѣкаритѣ, за да организиратъ санитарната служба. Германскитѣ инструктори сж се турили на разположението на военния министръ, обаче прѣдлаганитѣ отъ тѣхъ услуги не сж били още приети. Отъ тѣхъ се иска, прѣдварително да се откажатъ отъ положението, което заематъ въ германската армия. До сега подполковникъ фонъ Лосовъ, полковникъ Вайтъ, които сж изпълнили прѣдложениетѣ имъ условия и азъ сме добили разрѣшение да взематъ участие въ борбата.

Мобилизацията е въ развой си, но тя е още далечъ отъ да бжде прѣвършена; говори се, че оставатъ още осемъ или десетъ дена, до почването на настѣпателнитѣ дѣйствия. Впрочемъ и българитѣ не сж повече на прѣднали.

Желѣзопжтнитѣ линии правятъ възможното. Анадолската желѣзница може да прѣвозва дневно отъ 16,000 до 17,000 души, а оная отъ Цариградъ за Одринъ само 12,000. Множество гръцки кораби сж били реквизириани, за да прѣнасятъ войскитѣ отъ Мала-Азия.

Днесъ султанътъ е направилъ прѣгледъ на войскитѣ, събрани въ Санъ-Стефано, които утрѣ трѣбва да отпътуватъ за фронта.

Армията е разположена по слѣдния начинъ:

Главната квартира е още въ Цариградъ. Главнокомандующъ е военигратъ министръ Назъмъ паша съ началници на главния генераленъ щабъ: Хади паша и полковникъ Пертевъ бей.

Абдулахъ паша е храбръ човѣкъ, той говори чисто френски. Признаватъ у него способности на инициатива и на воля, както и обширни воени познания. Началникъ на генералния му щабъ е полковникътъ Джевадъ бей, който е тоже неуморимъ работникъ.

Вторникъ. 2 октомври. Най-сѣтнѣ моитѣ работи сж уредение: азъ добихъ отъ министра заповѣдъ да се присѣдиня къмъ главната квартира на източната армия, и да се оставя подъ заповѣдитѣ на Абдулахъ паша. Веднага отидохъ въ канцеларията на министерството, установена въ едно малко здание на голѣмия площадъ прѣдъ министерството.

Прѣдставихъ се; генералниятъ щабъ се готви вече за заминаване, Абдулахъ паша иска да замине още тази вечеръ и да прѣнесе главната си квартира въ Люле-Бургасъ, гдѣто азъ ще го послѣдвамъ слѣдъ два дни.

Сѣлва.

ГЕОРГИ МАРКОВЪ

Адвокатъ — Плѣвень.

Приема да завѣжда и защитава всѣкаквъ родъ дѣла прѣдъ всички сѣдилища въ царството.

Д-ръ Д. Лѣсичковъ

(Плѣвенски градски лѣкарь)

Приема болни ежедневно въ кабинета си, задъ Окржния затворъ.

Художественъ магазинъ „ДРЕЗДЕНЪ“.

Асенъ Христовъ — Плѣвень.

Извѣстиямъ на своитѣ клиенти, че примѣстихъ магазина си въ зданието на Тодоръ Хр. Бърдаровъ.

Сжщо извѣстиямъ, че ми пристигнаха голѣмъ изборъ отъ илюстровани карти репродукции отъ послѣднитѣ картини на рускитѣ, францускитѣ, италиански и нѣмскитѣ картинни галерии.

Испращамъ мостри срѣщу наложенъ платежъ.

АСЕНЪ ХРИСТОВЪ.

Дрогерия ЛЕОПОЛДЪ КОНСТАНТИНОВЪ — Плѣвень.

Слѣдъ демобилизацията снабдихме дрогерията си съ прѣсни и първокачествени дроги, медицински специалитети, парфюми, сапуни, пудри, пасти за зѣби и др. новости.

Доставляваме на едро фотографически артикули.

Отъ дрогерията.

Циментова фабрика**„ЛЕВЪ“**
ПЛѢВЕНЪ.

Първа по родѣтъ и модерната си инсталация въ цѣлия Балкански полуостровъ.

„ПОРТЛАНДЪ“

Циментъ марка „ЛЕВЪ“ е извѣстенъ и констатиранъ като единъ отъ най-добритѣ цименти. Мѣстно производство. Прѣвъзходствува всички цименти, които се внасятъ въ Царството Удобенъ за държавни постройки отъ Мин. общ. сгради съ протоколъ отъ 6 май 1911 г.

Свидѣтелства отъ прочутия професоръ D-r Wilhelm Mihoelis, Berlin и отъ F. L. Smidt C-ie, Copenhagen.

Годишно производство 2000 двѣ хиляди вагона.

Доставка при износни цѣни 1-во Бѣлг. Д-во „ЛЕВЪ“ за фабрикация на циментъ и хидравлическа варъ — Плѣвень.

ВЪ ПЛѢВЕНЪ СЕ ПРОДАВА ВЪ ВСИЧКИ ЖЕЛѢЗАРСКИ МАГАЗИНИ.

Телеграфически адресъ: Д-во „ЛЕВЪ“, Плѣвень.

Рекламирайте само въ в. „Пазоренъ стълбъ“ който се прѣска въ много екземпляри.

НАША РОДИНА,

Единствено илюстровано младежко списание, което застъпва наша: литература, география, история, естествознание, изкуство и новини изобщо изъ науката и живота.

Редактори: Сп. Георгиевъ кл. у-ль.
К. Д. Домусчиевъ, учил, и-ръ.

Сътрудници: Елинъ Пелинъ, Чилингировъ,
Куневъ, Ракитинъ, Неволинъ,
П. Миневъ, Дриновъ, Карановски, Немировъ. Ив. Арнаудовъ и др.

Прѣмии: Сборникъ — разкази отъ войната и цвѣтна карта на Балк. полуостровъ.

Годишенъ абонаментъ 3 лева.

Редакцията — Плѣвень.

НИКОЛА Р. КРЪСТАНОВЪ

Адвокатъ въ гр. Плѣвень.

който, като Плѣвенски Окржженъ Управителъ, врѣмено бѣ прѣстаналъ да адвокатства, съобщава на клиентитѣ си, че почва на ново въ съдружие съ

Илия Сим. Хайдудовъ,

Адвокатъ въ гр. Плѣвень,

да водятъ и защитаватъ граждански, търговски и углавни дѣла прѣдъ всички сѣдилища въ Царството,

Писалището е при Плѣвенски Окржженъ Сждъ.

гр. Плѣвень, 9 декември 1914 год.

Печатница и Книжарница**Тодоръ Хр. Данаиловъ**

Плѣвень.

Извѣстиямъ г. г. издателитѣ, търговцитѣ, учрѣжденията и др., че печатницата е комплектувана и снабдена съ нови машини, съ всички видове модерни букви и украшения и съ всички най-нови и гарантирани ученически пособия и канцеларски принадлежности.

Работа бърза, чиста и наврѣмекна. Цѣни най-износни.

Адресъ: Т. Хр. Данаиловъ. — Плѣвень.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

за записване абонати на дѣтското илюстровано списание

„Свѣтулка“.

Редакторъ Г. Стояновъ — основенъ учителъ, София.

Явяваме на родители и учители, че редакцията на сп. „Свѣтулка“ се прѣмести отъ Плѣвень въ София; по този начинъ редакцията намира по-сгодни условия, за да подобри и засили списанието въ всѣко отношение. Въ списанието ще вѣе сжщия напрѣдничавъ духъ, както до сега.

„Свѣтулка“ дава интересни по съдържание и най-достъпни по езикъ материали за дѣтско четиво, съ които материали се буди любознателностъ у дѣтето и се всажда у него любовъ къмъ науката и живота.

„Свѣтулка“ ще се печата на увеличенъ форматъ и ще даде редица цвѣтни литографни и др. картини на своитѣ корици. За свои сътрудници редакцията е ангажирала най-добритѣ дѣтски писатели у насъ.

„Картинна галерия“,

удобрена за библиотекитѣ започна осмата си годишна (1913 — 1914).

Ще даде изящни цвѣтни художествени картини.

Ще помѣсти повече отъ 500 илюстрации отъ балк. война.

ИСКАЙТЕ ПРОСПЕКТЪ!

Абонаментъ 5 лева. За странство 6.

Поржкитѣ адресирайте до Г. Палашевъ, редакторъ.